

Załącznik II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm. wylicza w pkt 10 lit b), pośród przedsięwzięć, które mogą podlegać obowiązkowi oceny, przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich, włączając budownictwo centrów handlowych i parkingów. Hiszpańskie przepisy ograniczają ten wymóg do przedsięwzięć zlokalizowanych poza obszarami miejskimi. Komisja uważa, że to ograniczenie, które wyłącza w sposób ogólny konieczność uwzględnienia kryteriów lub progów dotyczących rozmiarów i charakteru przedsięwzięć, przekracza granice zakresu swobodnego uznania, którym dysponują Państwa Członkowskie na mocy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG ze zm. Ponadto analiza prawodawstwa na szczeblu krajowym i regionalnym w przedmiocie urbanistyki oraz prawodawstwa na szczeblu regionalnym w przedmiocie oceny wpływu na środowisko pozwala stwierdzić, że przedsięwzięcie urbanizacyjnych na terenach miejskich i lub terenach nadających się pod urbanizację nie poddaje się w większości Comunidades Autónomas (regiony autonomiczne) ocenie wpływu na środowisko.

W konsekwencji nieprawidłowego dostosowania prawa wewnętrznego do pkt 10 lit b) Załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm., władze hiszpańskie nie wykonały oceny wpływu na środowisko centrum rozrywki w Paternie (Walencja), uzasadniając to jedynie tym, że jego budowa prowadzona była na obszarze miejskim.

(¹) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40, hiszpańskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 6 str. 0009

(²) Dyrektywa Rady z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG, Dz.U. L 73, z 14.3.1997, str. 5

Odwołanie wniesione dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciela i zarządzającego spółką, Jürgena Schmoltda od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-342/04 P)

(2004/C 262/30)

Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V (Naczelny Związek Niemieckiego Przemysłu Budowlanego Stowarzyszenie Zarejestrowane), Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciel i zarządzający spółką Jürgen Schmoltdt wnieśli dnia 10 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG i Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikiem procesowym strony wnoszącej odwołanie jest Prof. H.C. Hans-Peter Schneider, Rominteweg 3, D-30559 Hanower.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,
- obciążenie kosztami sporu incydentalnego strony, przeciwko której wniesione zostało odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty:

Wbrew ustaleniom Sądu strona wnosząca odwołanie jest indywidualnie dotknięta skutkami decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym wydanej przez stronę, przeciwko której wniesiono odwołanie.

Wnoszący odwołanie powołują się na osiem zarzutów:

- 1) Zaskarżone postanowienie zostało oparte na błędnym stanie faktycznym: bezspornie nie istnieje żadna opinia grupy ad-hoc Stałego Komitetu z dnia 22 listopada 2002 r. Grupa ad-hoc powołana na 55 posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 10/11 września 2002 r. w ramach postępowania opiniodawczego na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG nigdy nie odbyła posiedzenia i/lub nigdy nie sporządziła rzeczony opinii;
- 2) Trzeci spośród wnoszących odwołanie nie wniósł skargi „w swoim imieniu”: trzeci spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie przedstawicielem i zarządzającym Bundesfachabteilung (Federalny Wydział Branżowy) „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” („Ochrona przed ciepłem, zimnem, promieniowaniem i pożarem”), pierwszego spośród wnoszących odwołanie, będącego zjednoczeniem przedsiębiorstw używających wyrobów budowlanych, prowadzących działalność w tej branży na terenie Niemiec i jako taki jest jego pracownikiem. Reprezentowanie pierwszego spośród wnoszących odwołanie oraz stowarzyszonych w nim przedsiębiorstw w zakresie stosownych krajowych i międzynarodowych prac normalizacyjnych należy do jego obowiązków służbowych;
- 3) Prawo wspólnotowe przewiduje dla wnoszących odwołanie gwarancje proceduralne. Wyrażone w art. 5 ust. 1 oraz w motywie siódmym preambuły dyrektywy 89/106/EWG gwarancje proceduralne odnoszące się do Stałego Komitetu do spraw Budownictwa muszą odnosić się również do tych osób, które zostały powołane przez Stały Komitet do fachowego uczestnictwa w sporządzaniu opinii wymaganej przez art. 5 ust. 1 w ramach grupy ad-hoc;
- 4) W postępowaniu (wszczętym) na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG trzeci spośród wnoszących odwołanie, pełniąc funkcję członka grupy ad-hoc Stałego Komitetu do Spraw Budownictwa, reprezentował nie tylko pierwszego spośród wnoszących odwołanie, lecz oczywiście również drugiego spośród wnoszących odwołanie, jako przedsiębiorstwo będące członkiem (pierwszego). Drugi spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie członkiem Bundesfachabteilung „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” pierwszego spośród wnoszących odwołanie;
- 5) Drugi spośród wnoszących odwołanie zwrócił uwagę Sądu na naruszenie obowiązujących umów na podstawie czterech przykładowych przypadków;

- 6) Pierwszy spośród wnoszących odwołanie prowadził negocjacje, chociaż (fakt ten) pozbawiony jest znaczenia;
- 7) Pierwszy spośród wnoszących odwołanie brał bezpośredni udział w pracach normalizacyjnych, jak również w procedurze na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG;
- 8) Orzeczenie Sądu w sprawie kosztów było nietrafne.
- b) Zastosowano w nim niewłaściwą metodologię używając praktyki „zerowania” do ustalania istnienia marginesów dumpingu, przy porównywaniu wartości normalnej z ceną eksportową, niezgodnie z artykułem 2, ustęp 11 rozporządzenia nr 384/96 oraz artykułem 2.4.2. Porozumienia antydumpingowego; i/lub
- c) Nie dokonano w nim oceny wszystkich istotnych czynników szkody mających wpływ na stan przemysłu wspólnotowego oraz popełniono błąd w określeniu szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy polegając na dowodach uzyskanych od przedsiębiorstw spoza przemysłu wspólnotowego, niezgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia nr 384/96 oraz art. 3.4 Porozumienia antydumpingowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division, wydanego dnia 22 lipca 2004 r., w sprawie Ikea Wholesale Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-351/04)

(2004/C 262/31)

Dnia 16 sierpnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division wydanego dnia 22 lipca 2004 r. w sprawie Ikea Wholesale Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise.

High Court of Justice (Anglia i Walia), Chancery Division zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

i) Czy w świetle ustaleń Panelu Instytucji Rozstrzygającej Spory (DSB) Światowej Organizacji Handlu (WTO) w raporcie z dnia 30 października 2000 r., ust. 7.2(g) i (h), WT/DS1412/R oraz Instytucji Odwoławczej DSB Światowej Organizacji Handlu w decyzji z dnia 1 marca 2002 r., ust. 86 i 87, WT/DS1141/AB/R, rozporządzenie Rady (WE) nr 2398/97 z dnia 28 listopada 1997 r. w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu⁽¹⁾ jest w całości lub części niezgodne z prawem wspólnotowym, w związku z tym, że:

a) Zastosowano w nim niewłaściwą metodologię do obliczania wielkości kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz kwot zysku, niezgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpin-gowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾, z późniejszymi zmianami, oraz artykułem 2, ustęp 2 pkt 2 lit. ii Porozumienia antydumpingowego;

ii) Czy którekolwiek lub wszystkie z następujących aktów:

a) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1644/2001 zmieniające rozporządzenie nr 2398/97 w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu i zawieszające jego zastosowanie w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Indii⁽³⁾;

b) Rozporządzenie Rady (WE) nr 160/2002 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2398/97 w sprawie ustalenia ostatecznego cła antydumpingowego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Egiptu, Indii i Pakistanu i zamykające postępowanie w odniesieniu do przywozu pochodzącego z Pakistanu⁽⁴⁾; lub

c) Rozporządzenie Rady (WE) nr 696/2002 w sprawie potwierdzenia ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Indii rozporządzeniem nr 2398/97, w wersji zmienionej lub zawieszanej przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1644/2001⁽⁵⁾,

są niezgodne z prawem wspólnotowym (w tym z art. 1, art. 7 ust. 1 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia 384/96, w związku z art. 1, 7.1 i 9 Porozumienia antydumpingowego), w zakresie, w jakim (i) były wydane na podstawie ponownej oceny informacji zebranych podczas pierwotnego okresu dochodzeniowego, których ponowna ocena wykazała, że dumping lub jego niższe poziomy nie miały miejsca podczas pierwotnego okresu dochodzeniowego; ale (ii) wyżej wspomniane rozporządzenia nie zapewniły zwrotu sum już zapłaconych, zgodnie z rozporządzeniem nr 2398/97?

iii) czy rozporządzenia nr 1664/2001, 160/2002 i 696/2002 są, ponadto, niezgodne z art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia nr 384/96 i z zasadą proporcjonalności, w związku z tym, że, w okresie poprzedzającym ich wejście w życie, pozwalają one na cło antydumpingowe, które nie jest dokładnie proporcjonalne do wielkości dumpingu lub szkody, jaką to cło ma wynagradzać?